

Ἄλβανοὶ διάφοροι τοῖς ἑλληνικοῖς μύθοις ἐπὶ τῶν αὐτῶν προσώπων. Καὶ ποίησις δὲ ἐπική διεσώθη κατὰ τὸ ὁμοίμορφον τῆς παλαιάτης ποιήσεως ἐν τῷ ἄλβανικῷ λαῷ, ὡς καὶ λυρική ποιήσις εἰς μελίρρυτον γλῶσσαν· οὕτω ποιηταὶ ἐπισημοὶ εἶνε ὁ τῆς Ἰταλίας ἄλβανός Δε Ράδας καὶ ὁ τῆς Κολωνίας τῆς Κορυθαῆς Καμπέρης, ὁ Ἀνακρέων οὗτος τῆς Ἄλβανίας. Τῆς δημοτικῆς ποιήσεως, λίαν φυσικὴ εἶνε ἡ ἀνάπτυξις, καὶ ποιήματα δὲ πολλὰ ὑπάρχουσιν ἐξυμνοῦντα ἰδίᾳ τὴν φύσιν. Ἐν τοιοῦτον ποίημα εἶνε τὸ πρὸς τὸν βασιλέα τῶν ἀνθέων, *ρόδορ*, ὅπερ πεπολιτισμένοι τιεὶς, νέοι ἄδουσιν αὐτὸ ἐν Ἄλβανίᾳ διὰ τῆς εὐρωπαϊκῆς μελωδίας, δι' ἧς μέλπουσι τὸ ἑλληνικὸν ἄσμα εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου. Ἄλλὰ καὶ οἱ χοροὶ (ὁ τσαμίκος κλπ.), οὗς χορεύουσιν οἱ τε Χριστιανοὶ καὶ Μωαμεθανοὶ Ἄλβανοί, εἶνε παρεμφερέστατοι τοῖς ἀρχαίοις ἑλληνικοῖς χοροῖς, διατηρηθέντες ἐκ παλαιάτων χρόνων. Δὲν ἔχει λοιπὸν δίκαιον ὁ κ. Meyer διατεινόμενος ἐν τῇ πάνυ καλῇ περὶ Ἄλβανῶν δημοσιευθείσῃ ἐσχάτως ἐν τῇ «Κλεισί» διατριβῇ του ὅτι οἱ μῦθοι οὗτοι διεδόθησαν διὰ τῆς τῶν γειτόνων ἐπικοινωνίας ἀπανταχοῦ καὶ εἰς λαοὺς οὐχὶ συγγενεῖς πρὸς ἀλλήλους. Ἐπ' ἴσης ὅτι κατ' ἀνταπόκρισιν τοῦ ἐσχάτως τελευτήσαντος ἐν Πειραιεὶ Ραϊνὸλδου δὲν ἐλλείπει παρὰ τοῖς ἐν Ἑλλάδι Ἄλβανός, ἢ λατινικῆ γραφῇ, ἐν ᾧ οὗτοι χρῶνται τῇ ἑλληνικῇ· δι' ὅτι αὐτοὶ ἴσα ἴσα οἱ μῦθοι, οἱ χοροὶ, ἢ μᾶλλον μονότονος μουσικῆ, αἱ παραδόσεις, αἱ παιδιαί, αἱ θρησκευτικαὶ τελεταὶ καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια ἀποδεικνύουσι ἐκτὸς τῆς γλώσσης καὶ τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τὴν παναρχαϊκωτάτην πελασγικὴν τῶν Ἄλβανῶν καταγωγὴν.

Ἐπὶ τούτοις ἡ Ἑλλάς ὀφείλει νὰ φροντίσῃ περὶ τῶν σχολείων τῆς Ἄλβανίας, ὑποθάλλουσα αὐτὰ διὰ χρημάτων καὶ ἐκπαιδεύουσα ἐξ αὐτῆς νέους, διότι αὐτοὶ μάλιστα οἱ νέοι, ἐκπαιδευόμενοι ἐν Ἑλλάδι καὶ ποδηγετούμενοι, δύνανται

νὰ λούσωσιν ἐκεῖ τοὺς κατοικοὺς κάλλιον παντὸς ἄλλου εἰς τὰ ἄναματα τῆς ἑλληνικῆς παιδείας. Ἐὰν δὲ ἐνιοὶ τῶν Ἄλβανῶν θέλωσι τὸν γραμματισμὸν τῆς ἄλβανικῆς γλώσσης ἐπομένως καὶ τὴν πρὸς ἐκμάθησιν εἰσαγωγὴν αὐτῆς εἰς τὰ σχολεῖα αὐτῶν, πρέπει νὰ ἐπινοήσωσι γραφὴν ἐνιαίαν καὶ τοῖς πᾶσιν εὐπρόσδεκτον πρὸς ἀποκατάστασιν ἐνός καὶ μόνου πνευματικοῦ δεσμοῦ τῶν διαφόρων ἄλβανικῶν διαλέκτων. Ἡ δὲ γραφὴ αὕτη δεόν νὰ στηρίζηται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς γλωσσολογίας καὶ τῆς ἐπιστήμης, διατηροῦσα πᾶσαν τὴν χάριν, ἢ φύσει αὕτη κέκεται, χωρὶς δηλαδὴ νὰ παραλειφθῶσιν οἱ τόνοι καὶ οἱ δίφθογγοι τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, μήτε δὲ νὰ γίνῃ ἀναστροφή καὶ στίξις τῶν γραμμάτων καὶ σύμπτωσις πολλῶν ὁμοῦ συμφῶνων, ὅποτε θὰ ἐπέλθῃ χασμῶδια, διότι ἡ ἄλβανικὴ λαλιά, ὡς προσέληνος καὶ προσημέριος εἶνε κατὰ πολλὰ πλουσία, ὡς πᾶσαι αἱ τοῦ Ἰνδοευρωπαϊκοῦ στελέχους φωναί, ἀφοῦ μάλιστα μόνη αὕτη ἐκτὸς τῆς ἑλληνικῆς ἐξ ὄλων τῶν Ἰνδογερμανικῶν γλωσσῶν διετήρησε τὰ ἀπλᾶ γράμματα **δ** καὶ **θ**. Οὕτως ἢ ἐν τῇ σανσκριτικῇ λέξις *μάδωρ* διεσώθη καὶ ἐν τῇ παραφράδι αὐτῆς ἄλβανικῇ (πελασγικῇ *μάδε* (θηλ. καὶ μαθ ἄρσε. ἐναλλαγῇ τοῦ **δ** εἰς **θ**) ἐν δὲ τῇ λατινικῇ ἔπειτα ἐτραπή τὸ **δ** εἰς **γ** : *magnus*, καὶ ἐν τῇ ἑλληνικῇ τὸ **α** ἀκόμη εἰς **ε** : *μέγας*. Αἱ λέξεις *ροῦσε* ἐκ τῆς σανσκριτ. *sounasa*, *οῦγε* (ἰδῶρ) ἐκ τοῦ βυωτικοῦ *οῦδαρ*—*ατος*, *λέπουρ*—λαγῶς πρὸς τὸ λατινικὸν *lepus-oris* καὶ τὸ αἰωλικὸν *λέπορις*—*εος*. *Κάλε*—ἵππος πρὸς τὸ δημοτικὸν *κέλης*. *Μενί* καὶ *μερί*—ἀνάθεκτος ὄργῃ πρὸς τὸ δημοτικὸν *μῆνις*. *Δέ*—γῆ πρὸς τὸ δωρικὸν *δᾶ*. *Ντέτ* (*ιῆτ*)—θάλασσα πρὸς λέξιν *Θέτις*. *Νέμε*—κατάρρα, ὄργῃ, κακὸς δαίμων πρὸς τὴν λέξιν *νέμεσις*. *Αἶθε*—πυρετός, διὰ τὴν ἐν τῷ πυρετῷ κατάστασιν τοῦ αἵθην, καίειν, ἥτις πρέπει νὰ γραφῇ διὰ τῆς διφθόγγου *αι*, κτλ. Ἄλλ' ἐπιλείψει ἡμᾶς ὁ χρόνος ἐπιχειροῦντας νὰ ἐκτα-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. τῆς ἀριθ. 467)

— Ἄ! ἀνέκραξε μετ' ἐξάφως ἐκπληξάσης τὸν Ἰάκωβον, ἐγνωρίζα καλῶς ὅτι θὰ συμφωνούσατε μαζί μου ἐὰν σὰς ὠμίλου.

— Ἀναμφιβόλως, δεσποινίς, ἐπειδὴ πιστεύω, καθὼς σεῖς, ὅτι ὁ Λυκογιάννης ἀδίκως κατηγορήθη· ἀλλὰ τί θέλομεν πράξει; Τί μέλλω νὰ πράξω ἐγώ;

— Κύριε Γρανδὲν, ἀρκεῖ πρὸς τὸ παρὸν ὅτι ἐπέισθητε ὅτι ἀποδίδετε καὶ πάλιν τὴν φιλίαν σας εἰς τὸν δυστυχῆ ἄγριον.

— Ενδιαφέρεσθε πολὺ διὰ τὸν δυστυχῆ τοῦτον, δεσποινίς! Τὸ μέτωπον τῆς νεάνιδος κατέλαβεν αἴφνης ἐρυθρότης καὶ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Τί σημαίνει τοῦτο; διελογίσθη ὁ λοχαγός.

— Ἀμφέβαλλα περὶ τοῦ Λυκογιάννη, εἶπε· τὸν ἐνόμισα ἔνοχον, τώρα τοῦ ἀποδίδω τὴν φιλίαν μου, δεσποινίς· ἀλλὰ τοῦτο εἶνε μικρὰ χάρις δι' αὐτόν, τώρα ποῦ κατηγορεῖται δι' ἐγκλημα, ὅπερ δὲν διέπραξεν.

— Ἀλήθεια, ἀπήντησεν ἡ Ἐρριέττη θλιβερῶς· ἀλλὰ ὀφείλομεν νὰ περιμένωμεν· μάλιστα, πρέπει νὰ περιμένωμεν. Ὁ κ. Βιολαῖν ἔχει φίλους ἐν Ἐπινάλ καὶ εἰς Παρισίους, πρόσωπα μεγάλα, καὶ θὰ συντελέσουν νὰ μετριάσωσι τὴν τύχην τοῦ δυστυχούς.

Εἶμαι εὐχαριστημένη, κύριε Γρανδὲν, πολὺ εὐχαριστημένη, εὐτυχῆς, διότι δὲν θὰ ἦνε πλέον εἰς τὸ δάσος. Διὰ τῶν ἐνεργειῶν σας οἱ χωροφύλακες μπόρεσαν καὶ τὸν συνέλαβον· δὲν σὰς μνησικακῶς διὰ τοῦτο, καλῶς ἐπράξατε. . . Εἶνε δυνατόν νὰ ζῆ πάντοτε τόσο ἀθλίως; Τώρα θὰ διδαχθῆ, θὰ μεταβληθῆ, εἰς ἄνθρωπον πεπολιτισμένον, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. . . Λέγω περιπλέον, κύριε, ὁ Λυκογιάννης θὰ γίνῃ μέγας ἄνθρωπος! Εἶνε ἀγαθός, γενναῖος, ἀφωσιωμένος, νοήμων, με εὐγενῆ αἰσθήματα, μάλιστα· ὁ Λυκογιάννης κατέχει ὅλα τὰ προσόντα, ποῦ κάμνουν τοὺς μεγάλους ἀνθρώπους!

Ἄ! ἀνέκραξεν ἐνθουσιωδῶς, τὸν γνωρίζω ἐγώ, τὸν γνωρίζω! Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Ἰάκωβος δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμφιβάλλῃ. Ἡ Ἐρριέττη ὑπήκουσεν εἰς τὰς ἐξορμήσεις τῆς καρδιάς της ἐπρόδωσεν ἑαυτήν.

— Συγχωρήσατέ με δεσποινίς, εἶπεν ὁ νεανίας, ἀλλὰ ὁ

θώμεν εἰς τοῦτο πολὺ ἐπιφυλασσόμεθα ὅμως ὅπως ἐν ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ ἀναπτύξωμεν ἐκτενέστερον τὸ θέμα ἡμῶν τοῦτο περὶ τῆς γλώσσης τῶν ρηξηνόρων θυμολεόντων Σκυπεταρῶν.

Δέλεπερ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Σπανιώτατον σχεδὸν εἰς τὰ δικαστικά χρονικά! Τὸ Συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν συνιστάμενον ἐκ τῶν ἀξιότιμων δικαστῶν Ἀμπελά, Δραγούμη καὶ Φωτομάρα ἀπέλυσε τὸν κ. Ἀσλάνην, δικαιολογῆσαν τὴν ἀπόπειραν ἀναίρεσεως ὡς προῖον διανοητικῆς συγχύσεως. Συνήθως τὰ δικαστικά συμβούλια εἶνε δειλὰ, φίλα δὲ πάντοτε τῆς βραδύτητος, ἀφίουν τὰς ὑποθέσεις αὐτὰς εἰς τὰ Κακουργολικεῖα, μὴ τολμῶντα νὰ λαμβάνωσιν οὐδαμῶς πρωτοβουλίαν. Χαίρομεν ὅτι εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, ἔχουσαν ὕψιστον κοινωνικὸν ἐνδιαφέρον, τακτικὸν δικαστήριον ἠθώωσε τὸν κ. Ἀσλάνην, ζητήσαντα νὰ φονεύσῃ τὸν ἀχρεῖον προδότην τῆς συζυγικῆς τιμῆς του. Τοιαύτη συνοπτικὴ διαδικασία εἶνε σημεῖον κοινωνικῆς ὑγείας καὶ συγχαίρομεν τοὺς κυρίους δικαστὰς, οἵτινες μᾶ; ἐδειξαν τὰ ἀγαθὰ αὐτὰ σημεῖα καιρῶν.

Συγχρόνως παρεπέμφθη ὁ Γεώργιος Χανιώτης ἐπὶ κλοπῆ.

Εἰς τὸ Νυκτοχώρι τοῦ Λαυρίου, ὀνομασθὲν Νυκτοχώρι, διότι ὁ πρῶτος οἰκιστὴς νύκτα τινα ἐτόλμησε καὶ ἀνήγειρεν οἰκίσκον, ἐνῶ ἦτο ἀπηγορευμένον, καὶ ἐχρησίμευσεν ὁ οἰκίσμος ὡς θεμέλιον τοῦ ἀνθοῦντος τῶρα χωρίου, χάρις εἰς

τὴν φιλικαλίαν τοῦ εὐφυοῦς μηχανικοῦ τῆς Ἑταιρίαν Πάνου Μπασιάκου, κατοικεῖ ὁ ὑπομοίραρχος τοῦ Λαυρίου, ὁ νοήμων καὶ δραστήριος κ. Χρυσάφης. Ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας προχθὲς Τετάρτην εἶδεν ἡ ἀδελφὴ του μετὰ μεσημβριαν τέσσαρας πέντε ἀνθρώπους ὑπερπηδῶντας ὡς ἄλλους Λυκογιάννηδες τοὺς ἀποκέντρους καὶ ἀγρίους βράχους τοῦ Θεριοῦ, φέροντας κάτι τι ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν, τὸ ὅποιον ἐξέλαβε διὰ κανένα ἐπανοφόρι, ἢ τίποτε ἄλλο κλαπὲν ὑπ' αὐτῶν, καὶ ὡς καλὴ ἀδελφὴ τοῦ ὑπομοίραρχου κατήγγειλε τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς χωροφύλακας.

Τί δὲ ἀνεκάλυψαν; Ὅτι τρεῖς φαυλόβιοι ἐξ Ἀθηνῶν συνεταιρισθέντες μετὰ δύο μανάβιδων τοῦ Λαυρίου ἐκ συστάσεως ἐπορθαλιάσαντες ἓνα εὐεῖδῆ ναυτοπαιδα τοῦ πρὸ 8 ἡμερῶν ναυλοχοῦντος γαλλικοῦ πλοίου Ἑσκαμβρέρα, ἐκφορτώσαντος καύσιμον ὕλην καὶ φορτόνοντος ψευδάργυρον, παρέλαβον ἀπατήσαντες δηλαδὴ πρὸς διασκέδασιν, καὶ ἀφου τὸν ἐμέθυσαν μέχρι ἀναισθησίας, τὸν παρέλαβον ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν—καὶ ἦτο αὐτὸ τὸ δυστυχὲς θῦμα τὸ ἐπανοφόρι, ὅπερ εἶδεν ἡ ἀδελφὴ τοῦ μοιράρχου—καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς τοὺς βράχους τοῦ Θεριοῦ ὅπου ἐξήσκησαν ἐπὶ πτώματος σχεδὸν τὰς θηριώδεις φιληθόνους ὁρμὰς τῶν καὶ οἱ πέντε! Εὐτυχῶς οἱ χωροφύλακες συνέλαβον τοὺς τρεῖς ἐξ αὐτῶν. τῶν δύο ἀποδρασάντων. Εὐρέθησαν ὀπλισμένοι ἔχοντες μαχαίρας εἰς τῆς κάρτσες ταν. Τὰς ἀνακρίσεις ἔκαμε ὁ εἰρηνοδίκης κ. Σίμος, ἀπόντος τοῦ ὑπομοίραρχου λόγῳ ὑπηρεσίας. Τὴν δὲ ἰατροδικαστικὴν ἐκθεσιν ὁ ἀξιόλογος ἰατρός κ. Παπαδόπουλος. Ὁ ναυτοπαις ἦτο ἀσθενὴς ἐπὶ δύο ἡμέρας. Ὁ κυβερνήτης τοῦ γαλλικοῦ πλοίου ἐν τῇ ἀγανακτήσει του ἔλεγε πρὸς τὸν ἰατρὸν, ὅτι ἐντρέπεται, διότι εἶνε Ἑλλήν. Ἄν καὶ τὰ θηρία δὲν ἔχουν ἐθνικότητα, Γάλλος δὲ βουλευτὴς συνελήφθη πρὸ δεκαετίας ἐπὶ παρομοίαις ἀποπειραῖς. Ἡ κοινωνία τοῦ Λαυρίου ἐταράχθη καὶ ἀναμένει αὐστηρὰν τιμωρίαν τῶν κακούργων.

καθένας θὰ ὑπέθετεν ἀληθῶς, ὅτι ἄλλο αἶσθημα πλὴν τῆς εὐγνωμοσύνης κρύβετε εἰς τὴν καρδίαν σας ὑπὲρ τοῦ Λυκογιάννη.

Ἡ Ἑρριέττη ἠγέρθη διὰ μιᾶς κινήσεως λίαν τεταραγμένη καὶ περιέβλεψε κύκλῳ μετὰ τινος φόβου.

— Μὴ προσβάλλεσθε δεσποινίς, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος, ἐνόμισα καθῆκόν μου νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι, ὀμιλοῦσα οὕτω περὶ τοῦ Λυκογιάννη, μπορεῖτε νὰ δώσητε ἀφορμὴν εἰς ὑποθέσεις. . .

— Ὅτι τὸν ἀγαπῶ, δὲν λέγετε τοῦτο;

— Δεσποινίς. . . ἐπιθύριτεν ὁ Ἰάκωβος.

— Κύριε Γρανδὲν, εἶπεν αὐτὴ διὰ φωνῆς βραδείας καὶ σοβαρᾶς, εἰσθε γάλλος ἀξιωματικὸς, δηλαδὴ ἄνθρωπος μὲ καρδίαν καὶ τιμὴν, εἰς τὸν ὅποιον δύναται τις νὰ ἔχη πλὴρῃ ἐμπιστοσύνην. Εἰς ὑμᾶς θέλω νὰ ἐμπιστευθῶ τὸ μυστικόν μου, τὸ μυστικόν, ὅπερ μὲ κατατίκει, μὲ βασανίζει, τὸ ὅποιο ἀποκρύπτω ἀπὸ ὅλους, ἀπὸ τὴν μητέρα μου, ὡς τὸ τρομερώτατον πρᾶγμα. Ἄ! νομίζω ὅτι ἂν τὸ εἶπω εἰς ὑμᾶς, ὅστις τοσοῦτον ἠγαπήσατε τὴν Ἰωάνναν, θὰ αἰσθανθῶ ἀνακούφισιν. . . Λοιπὸν, μάλιστα, κ. Ἰάκωβε, ἀγαπῶ τὸν Λυκογιάννην, ἀγαπῶ τὸν ἄθλιον τοῦτον ἀγριάνθρωπον.

Ὁ Ἰάκωβος σιωπηλὸς παρετήρει αὐτὴν θλιβερῶς.

— Τὸν ἀγαπῶ, καὶ αὐτὸς ἐπίσης ὁ δυστυχὴς μὲ ἀγαπᾷ,

ἐξηκολούθησεν αὐτὴ, καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της. Εἶνε τοῦτο αἰσχρὸν, εἶνε μανία, εἶθε νὰ μὴ ἦτο! Δὲν εἶνε ἀπίστευτον κύριε; Καὶ ἐν τούτοις τοῦτο εἶνε ἀληθές, ἀληθές. . . Ἄ! Ἐὰν θλίβωμαι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς εὐτυχίας σας, κύριε Γρανδὲν, δύνασθε ἴμοιως νὰ μὲ οἰκτιρίσετε, διότι εἶμαι λίαν δυστυχῆς.

Ἠννόησα καλῶς ὅτι ἐστερούμην ὑπερηφανείας, ἀξιοπρεπείας, ὅτι δὲν εἶχον πλέον τὸ σέβας πρὸς ἑμαυτὴν· παρωγισμένη καὶ μανιώδης κατ' ἑμαυτῆς, ἠθέλησα νὰ ἀποσπάσω ἀπὸ τῆς καρδίας μου τὸν ὀλέθριον τοῦτον ἔρωτα, ὅστις μ' ἔκαμνε νὰ ἐρυθριῶ, ἐφοβούμην, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην. . .

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ πολέμου, ἀνεχωρήσαμεν ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ μακρὰν, πλησίον τῆς Ἰσπανίας. Εἶπον κατ' ἑμαυτὴν: «Ἡ ἀπομακρυνσις εἶνε ἐκεῖνο τοῦ ὀποίου ἔχω ἀνάγκην· ἐκεῖ κάτω θὰ εὖρω διαχύσεις, μὴ βλέπουσα πλέον, μὴ ἀκούουσα περὶ αὐτοῦ, θὰ τὸν ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸν νοῦν μου, θὰ τὸν λησμονήσω!»! . . . Καὶ ὅμως ὄχι. Ἐπανήλθον εἰς Βαγκοῦρ ἀσθενεστέρα ἢ πρότερον! Εἶνε πάντοτε μέσα σ' τὸν νοῦν μου.

Ἡ μήτηρ μου ἀνησυχούσα μὲ ἐρωτᾷ καὶ δὲν τολμῶ νὰ τὴν ἀποκριθῶ. Δὲν δύναμαι νὰ παραστήσω τί ὑποφέρω φέρουσα ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸ προσωπεῖον τοῦ ψεύδους, κρυπτομένη ἀκαταπαύστως, φαινομένη πύθμιος καὶ μειδιώσα, ἐνῶ ἐπιθυμῶ νὰ κλαύσω! Ἄ! κύριε Γρανδὲν, τοῦτο μὲ κά-

Τρέξατε εἰς Πύργον ὅλοι οἱ ἀργολόγοι τῶν Χαυτείων ! Τὸ ἡμερομίσθιον ἀνέβη μέχρι δρ. **11,60** καὶ τὸ κρασί μαζὺ. Τί διάβολο ! Αὐτο εἶναι μισθὸς Νομάρχου. Καὶ ἀντὶ τὰ φθίνῃ εἰς τὰ γραφεῖα, ἐνδυναμόνει τις καὶ τὴν υγιείαν καὶ τὰ νεύρα του. Καθ' ἃ μᾶς γράφει ὁ ἐκ Πύργου ἀξιόλογος ἀνταποκριτὴς μας, πολὺ συνετέλεσαν εἰς τὸν ὑψωμὸν οἱ ἴδιοι ἐργάται, ἐκμεταλλευθέντες τὴν εἰς ὕψην διατελοῦσαν εὐλογίαν καὶ γράφοντες ἕκαστος εἰς τὴν ἐστίαν του ὅτι ἐν Πύργῳ γίνεται χαλασμὸς κόσμου, πεθαίνουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ ποῦ δουλεύουν, ἐμποδιζοντες τοιοιτοτρόπως τὴν συρροὴν ἄλλων ἐργατῶν, ὥστε νὰ ἐκμεταλλεύονται τὸ ἔνδεκα καὶ ἐξήντα αὐτοὶ μόοι. Δὲν θὰ ἐτύγγανε καλλιτέρας ὑποδοχῆς ὁ κ. Δελγιάννης, ἀν τοὺς πήγενε τῆς Ἡλείας πεσκέσι ἑκατοστῦα, ἰνὰς δουλευτάδων ἐκ τοῦ κόμματος τῶν ἑννέα ;

Χθὲς ὁ κ. Παρασκευαΐδης παρουσιάσθη εἰς τὸν Βασιλέα ὅπως καταστήσῃ καὶ τοῦτον κοινὸν φοβεράς ἀδικίας τῆς δικαιοσύνης μας εἰς τὴν ὑπόθεσιν πατρὸς καὶ υἱοῦ Ἀρκετσαίων, τῶν ὁποίων τὸ δίκαιον ἀνέλαβεν νὰ ὑπερασπίσῃ ὁ ἀνθρωποσώστης φίλος μας. Περὶ τῆς δίκης αὐτῆς πλεῖο τερα αὔριον.

Ἐλάβομεν καὶ τὸν ἐντυπον Ὄργανισμὸν τῆς Λέσχης τῶν Μικρασιατῶν σπουδαστῶν, σκοπὸς τῆς ὁποίας, ὡς ἐγράψαμεν καὶ ἄλλοτε εἶναι κατὰ πρώτιστον μὲν λόγον ἡ συγκέντρωσις καὶ ὁ συγχρωτισμὸς τῶν ἐν Ἀθήναις Μικρασιατῶν, ἡ δι' ἀνακοινώσεων καὶ συζητήσεων ποικίλων περὶ τῆς Μ. Ἀσίας σπουδῶν ζητημάτων καὶ μελέτης τῶν περὶ αὐτῆς

συγγραμμάτων μὲν ὁμοίως κοινῆς γνώμης περὶ τῆς καταστάσεως καὶ τῶν ἀναγκῶν αὐτῆς κτλ.

Τοιαύτη Λέσχη Μικρασιατῶν πρώτην φορὰν, ἀν δὲν ἀπατώμεθα, συνιστᾶται ἐν Ἀθήναις, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας σχεδὸν ὡς ξένης θεωρουμένης εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Πανελληνίου, ἐνῶ ἰσάριθμος ἴσως τῷ τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος πληθυσμὸς σφοιγᾷ ἐκεῖ καὶ ἐργάζεται, καὶ τί ἀναμνήσεις ἑλληνοχριστιανικαί, τί ἀναμνήσεις Βυζαντιναί, τί ἀρχαιότης καὶ τί τύπος ἑλληνικός. Μόνη ἡ Σμύρνη— αἱ Ἀθῆναι τῆς Ἰωνίας— θὰ ἤρκει νὰ συγγρατῇ ἡμᾶς εἰς διαρκῆ ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ τῶν Μικρασιατῶν ἀδελφῶν μας. Ἄλλ' ἐδῶ ἡ ἐθνικὴ πολιτικὴ ἐμαράνθη εἰς τοὺς ἀνακτορικοὺς καὶ κυβερνητικοὺς κύκλους· δεόν νὰ τὴν ἀναζωογονήσωμεν καὶ νὰ τὴν ἐπιβάλωμεν οἱ πολῖται καὶ οἱ ἀπανταχοῦ Ἕλληνες· διὰ τοῦτο συγχαίρομεν τὴν ἀπόπειραν τῶν Μικρασιατῶν σπουδαστῶν ὅπως ἀναπετάσωσιν ἐν Ἀθήναις τὴν σημαίαν τῆς μεμακρυσμένης ἀλλὰ δι' αὐτὸ φιλτέρας ἀδελφῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τὴν ὁποῖαν πολλοὶ καὶ κατ' ὄνομα ἀγνοοῦσι. Ἄν κατορθώσουν νὰ μᾶς τὴν καταστήσουν γνωστὴν ὑπ' ὄψιν τὰς μορφάς, ἐμπορικὴν, πνευματικὴν, ἐθνολογικὴν, ἡ Λέσχη τῶν θὰ ἀναγραφῇ ἐν ἐθνικῇ σελίδι καὶ αὐτοὶ θὰ φανοῦν νεολαία τῆς πατρίδος ἀξία. Νομίζομεν ὅτι οἱ δυνάμενοι ὀφείλου νὰ ὑποστηρίξουν τὸ ἴδρυμα καὶ ὕλικῶς καὶ ἠθικῶς.

Ἐπανῆλθεν ἐκ Πατρῶν ὁ ὑπὸ τὸν λ. Ἀλεξιάδην δραματικός θίασος, ὅπου ἔδωκεν εἴκοσι τέσσαρας παραστάσεις, τυχὼν θερμῆς ὑποστηρίξεως τοῦ πατραϊκοῦ κοινῶ.

μεῖ νὰ πιστεύω ὅτι εἶμαι τὸ ἀντικείμενον θείας τιнос ἐκδικήσεως !

Ἐσιώπησεν. Αἱ παρειαὶ τῆς ἦσαν δακρύβροκτοι.

Πρώτην ἤδη φορὰν ἐν τῷ βίῳ του ἴσως ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός περιέστη εἰς ἀμυχανίαν. Βεβαίως θὰ προσέτιμα μᾶλλον ν' ἀκούσῃ ἄλλο τι ἢ τὴν παράδοξον ταύτην τῆς νεανίδος ἐκμυστήρουν, ἢν δὲν εἶχεν ἀπαιτήσῃ.

— Θεέ μου, ἐπεθύμουν νὰ ἡδυνάμην νὰ σᾶς ἐνθαρρύνω, νὰ παραστήσω ὀλιγώτερον θλιβεράν τὴν θέσιν σας, ὀλιγώτερον ἀπελπιστικὴν, ἀλλὰ δὲν ξεύρω τί νὰ σᾶς εἶπω. Νομίζω ὅμως ὅτι εἴσθε πολὺ ὑπερβολικῆ. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀπατάσθε περὶ τῆς φύσεως τῶν αἰσθημάτων σας· ὅτι νομίζετε ἔρωτα, ἐγὼ ὑπολαμβάνω αἰσθημα ὑπερβολικῆς εὐγνωμοσύνης.

Αὕτη ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

— Κύριε Ἰάκωβε, εἶπε, σᾶς ἐφώτισα κατὰ καθήκον καὶ εἶμαι ἡσυχος κατὰ τοῦτο. Ἦδη ἀναχωρῶ καὶ σᾶς λέγω ὄχι χαίρετε, ἀλλὰ καλὴν ἐντάμωσιν.

— Συγγνώμην, δεσποίνης, ἀλλ' ἔχω ἀκόμην μίαν ἐρώτησιν νὰ σᾶς κάμω.

— Ποίαν, κύριε ;

— Ὁ Λυκογιάννης εἶνε ἀθῶος, ἀλλὰ θὰ ὑπάρχη εἰς ἔνοχος ;

Ἡ ὠχρότης τῆς νεανίδος νύξήθη ἔτι μᾶλλον.

— Μάλιστα, ὑπάρχει εἰς ἔνοχος, ἐψιθύρισε.

— Δύνασθε νὰ μοὶ εἴπητε ;

— Οὐδὲν, κύριε, Ἰάκωβε, ὑπέλαθε προδήλως τεταραγμένη, μόνος ὁ Λυκογιάννης βραδύτερον, ὅταν θὰ ὁμιλήσῃ, θὰ δύνηθῃ ἴσως νὰ ὑποδείξῃ τὸν ἄγνωστον. Ἐὰν τὸν γνωρίζῃ, θὰ τὸν εἶπη.

Καλὴν ἐντάμωσιν, κύριε Ἰάκωβε, ἐξηκολούθησεν ἀφήσασα τὴν τρέμουσαν χεῖρά τῆς εἰς τὴν τοῦ νεανίου βιάζομαι νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸν πύργον πρὸ τῆς ἐπανόδου τῆς μητρὸς μου.

Ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ πρόσωπον, ἀπεχαιρέτησε τὸν Ἰάκωβον διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς καὶ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου.

Ὁ νεανίας κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἔδρας του.

— ὦ ! Ἰωάννα, Ἰωάννα ! ἀνέκραξε.

Καὶ καλύψας τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Η'

ΔΥΟ ΔΑΚΡΥΑ

Ὅτε ἡ ἑνδεκάτη ἐσήμανεν ὥρα ἐν τῷ ὥρολογίῳ τῆς ἐνορίας τοῦ Βλαϊνκούρ, ἀνὴρ ἐνδεδυμένος ὡς χωρικός τῆς Λαω-

Ἄγροτική πανήγυρις ἐτελέσθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπως εἶχε γίνει καὶ ἐδῶ πέρυσι. Ἀγορὰ διὰ φιλανθρωπικὸν σκοπὸν, ἐν τῷ μαγευτικωτάτῳ δημαρχικῷ κήπῳ τοῦ Σταυροδρομείου, τῷ πρῶς τὸ Ταξίμιον, ὑπὸ τῶν ἐρασιμωτέρων κυριῶν διοργανωθείσα, ἑλληνίδων καὶ τινῶν ξένων, ὑπὲρ τῆς ἀδελφότητος *Ἐπιοκρήτης*, ἣτις ὑποστηρίζει τὴν φιλοσοφικὴν Σχολὴν τοῦ Βυζαντίου, ἥτοι τὴν Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολήν. Ἄλλαι δεσποινίδες μεταβλήθησαν εἰς ἀνθοπώλιδας, ἄλλαι εἰς ἐρατεινάς καφεψούς, ἄλλαι εἰς ἐμπορικοὺς ὑπαλλήλους· ἡ γλυκυτάτη Μαρῆ Κουντουριώτη εἰς ζυθοπώλιδα μὲ ταινίαν ἐν ἣ ἐπεγράφετο: *Σὰν δὲν ἔχεις, ἔλα πίνε, ὁ κ.* Μιχαὴλ Παπαρηγόπουλος εἰς καφεδζήν. Σκιᾶδες ἀνατολικάι πολυτελέσταται εἶχον ὑψωθῆ, ἐμπορικὰ, ζυθοπωλεία, καφενεῖα, μουσικὴ, τυχερὰ παιγνίδια, πηγᾶδια τῆς τύχης, καὶ ὅλα αὐτὰ ἠγοράζοντο διὰ χρυσῶν λιρῶν καὶ χρυσῶν μειδιαμάτων. Τὸ προϊόν τῆς Ἀγορᾶς ὑπῆρξε **χέλαις πεντακόσαις λίραις**. Ἐὐγε εἰς τὰς Κωνσταντινουπολίτιδας καὶ ταῖς ὀλίγαις Ἀθηνοπούλες μας!

Τὴν Βασίλισσάν μας διελθοῦσαν τοῦ Ἑλλησπόντου ἐπρόκειτο νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ ἐπὶ τῶν *Ψαρῶν*, ὅπερ θὰ ἔμενεν εἰς τὸν Βόσπορον περὶ τὴν ἡμίσειαν ὥραν, ἐκ μέρους τοῦ Σουλτάνου ὁ μέγας τελετάρχης τῶν ἀνακτόρων Μουνίρ βέης.

Ἐν Λαυρίῳ συνέβησαν ἐσχάτως καὶ δύο δυστυχήματα. Εἰς ἐργάτης ἐπλακώθη ὑπὸ τοῦ σιδηροδρόμου Καμάριζας ἀποθανὼν στιγμηδόν. Ἄλλος δ' ἐργάτης ἐνῶ ἐργάζετο εἰς *φουρνέλον* διὰ τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου ἀπὸ Λαυρίου εἰς Κερατιὰν ἀντὶ ν' ἀνατινάξῃ τὸν βράχον ἀνετινάχθη σχεδὸν ἡ κεφαλὴ του καὶ ἐκομίσθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον μὲ τὸν ἐγκέφαλον διαφανῆ. Καλὴ σπουδὴ διὰ φρενολόγους!

ραίνης ταξειδιώτης, φέρων περισκελιδὰ ἐξ ἐρίου πλινθοῦφοῦς, μὲ ὑποδήματα σιδηρόφρακτα, πῖλον πλατύγυρον, χλαῖναν ἐκ λαμπροῦ κυανοῦ ὑφάσματος μετὰ κεντημάτων λευκῶν ἐπὶ τῶν χειρῶν, τῶν ὤμων καὶ περὶ τὸν λαιμὸν, ἔστη ἐπὶ τῆς μικρᾶς ἀγορᾶς τοῦ δήμου, πλησίον τῆς κρήνης, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἐστραμμένους πρὸς τὸν ξενῶνα, ὃν ἐκράτει πάντοτε ὁ Κλαύδιος Ροαγὲ καὶ ἡ Μαρία Ρόζα, ἡ σύζυγός του.

Ὁ ἀνὴρ, περὶ οὗ ὄμιλοῦμεν, ἀφικνεῖτο πεζὸς ἀπὸ Βεζιλλην, ὅποθεν εἶχεν ἔλθει, ἐπιβάς ταχυδρομικῆς ἀμάξης.

Ἀφοῦ ἐράνη ὅτι συνεβουλεύετο ἑαυτὸν πρὸς στιγμὴν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν ξενῶνα, καὶ εἰς τὴν Μαρίαν Ρόζαν, ἣτις ἐπλησίασεν αὐτὸν ἐρωτῶσα τί ἐπεθύμει· ἀπεκρίθη:

— Πεινώ· ὅς μου νὰ φάγω, ἀδιάφορον ὅ,τι ἔχετε, δὲν εἶμαι δύσκολος.

Τῆς γυναικὸς ὑποδειξάσης αὐτῷ τράπεζαν, οὕτως ἐκάθισε πλησίον.

Ἐνῶ ἔτρωγε μετ' ὀρέξεως, ἣτις ἐνεποίει πολλὴν εὐχαρίστησιν εἰς τὴν Μαρίαν Ρόζαν, ἡ ὁποία εἶχε τὴν ἀξίωσιν ὅτι ἦτο ἐντελής μάγειρος, αὐτὴ περιεργαζομένη τὰς χεῖρας τοῦ πελάτου τῆς ἔλεγε καθ' ἑαυτήν:

— Περὶεργο! χωρικός καὶ νάχη τέτοια χέρια μικρὰ καὶ ἄσπρα.

Ὁ ξένος ἐνόησε τί διελογίζετο ἀπὸ τὸ βλέμμα τῆς.

Ἡ Ἐταιρία τῶν Μεταλλουργειῶν τοῦ Λαυρίου ἠγόρασε καὶ εἰς Βόλον μεταλλεῖα, τὴν προσεχῆ δὲ Τρίτην ἀναχωρεῖ εἰς τῶν εἰδημοτέρων ἐπιστημόνων τῆς Ἐταιρίας, ὁ κύριος Παπαγεωργίου.

Ἐντὸς περιπτου τεσσάρων μηνῶν θὰ λειτουργῆ ἴσως ἡ γραμμὴ τοῦ σιδηροδρόμου ἀπὸ Λαυρίου εἰς Κερατιὰν, διερχομένη διὰ τοῦ μεταλλεῖου Νικίου.

Φονεῦει ὁ στηθόδεσμος; Φονεῦει, ἀγαπητὰ γυναικάρια, τὰ θέλοντα διὰ τοῦ στηθοδέσμου νὰ γλιῶτε τοὺς μωρούς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνδρῶν. Ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὸ ἀγίασμα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τὸ λεγόμενον Βαλουκλῆ, καθὼς γράφει ἡ τελευταία «*Αὐγὴ*», μία νεορᾶ ἀρμενία ἀπέθανεν αἰφνιδίως. Ἰατρὸς παρατυχὸν ἐκεῖ, τί ἐξηκρίβωσε νομίζετε; Ὅτι ὁ θάνατος προῆλθεν ἐξ ἀσφυξίας προελθούσης ἀπὸ τοῦ ὑπερβολικῶν σφίξιμο τοῦ στηθοδέσμου. Ὁ Θεὸς ξεῖρει τί ἐπρόκειτο νὰ σφίξῃ ὁ δυστυχὴς στηθόδεσμος, ἀφοῦ αἱ Ἀρμένισαι διακρίνονται δι' εὐσαρκίαν. Ἡ μέση τῆς κυρίας εὐρέθη ἔπειτα μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐνδυμάτων μαύρη ἀπὸ τοῦ σφίξιμο! Ὅριστε μας!

Ἀνεχώρησεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ διακεκριμένος δι-κηγόρος καὶ πράκτωρ τοῦ Ἀρχαγγέλου κ. Ι. Γεωργαντόπουλος, διαμεινας κάμποσαις ἡμέραις εἰς τὰς προσφιλεῖς τοῦ Ἀθήνας.

Ἐπὶ τὸ ψευδώνυμον *Δέλλερ* καταχωρίζομεν ἀξιολογώ-

— Εἴσθε ἡ οἰκοδέσποινα; ἠρώτησεν αὐτήν.

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ τὸ ὄνομά σας;

— Ἡ Μαρία Ρόζα, σύζυγος τοῦ Κλαυδίου Ροαγὲ, εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Καταλαβαίνω γιατί περιεργάζεσαι ἔτσι τὰ χέρια μου. Δὲν σοῦ φαίνονται χέρια χωρικοῦ, δὲν εἶνε ἔτσι;

Ἡ Μαρία Ρόζα δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν σύγχυσίν της.

— Ἄν μπορεῖς νὰ κρατήσης μυστικὸ, μπορῶ νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ ξεύρεις, κύριε, ὅτι ἡ Μαρία Ρόζα Ροαγὲ εἶνε μία φλύαρος, ἐτοίμη πάντοτε νὰ λέγῃ ὅ,τι ἀκούει ἴς τὸ σπῆτί της;

— Ὅχι, δὲν ἀκουσα τοιοῦτό τι διὰ σέ.

— Εἶμαι πενήντα ἐτῶν σήμερον, κύριε· καὶ δὲν ἤθελον φθάσει εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτήν, ἐὰν δὲν ἐμάνθανα νὰ κρατῶ τὴν γλῶσσάν μου, καὶ νὰ μὴ λέγω ποτὲ ἢ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρέπει νὰ λέγω.

— Τότε, εἶπεν ὁ ξένος μειδιῶν, δὲν διατρέχω κίνδυνον ἐὰν σέ κάμω τὴν μικρὰν μου ἐκμυστήρευσιν. Ἀκουσε λοιπόν. Σοῦ λέγω ὅτι δὲν εἶμαι χωρικός· ἐφόρεσα τὸ ἐνδύμα τοῦτο, πρῶτον διότι εὐχαριστοῦμαι νὰ ταξειδεύω μὲ αὐτὰ τὰ ρούχα καὶ ἔπειτα διὰ νὰ μὴ παρατηροῦμαι ἀπὸ τοὺς

τατον άρθρον περί τῆς συνενώσεως Ἑλλήνων καὶ Ἀλβανῶν λίαν ἐνδιαφέρον τῷ ἔθνει καὶ ταῖς πολιτευταῖς ἰδίᾳ· ἐπίσης καὶ ἄλλας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σπουδαίου ζητήματος θέλομεν δημοσιεύει μελέτας ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ συντάκτου καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ ψευδώνυμου.

ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΕΝ ΜΕΣΣΗΝΙΑ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Καλάμα, 24 Ἀπριλίου

Σὰς ὁμίλισα περὶ τῆς γεννήσεως καὶ αὐξήσεως των κομματαρχῶν, ἰδοὺ πρὸς συμπληρώσιν τῆς εἰκόνης σὰς στέλλω καὶ τινας ἀφορισμούς οὐχὶ ἰδικούς μου βεβαίως, ἀλλὰ τῶν διασημοτέρων κομματαρχῶν, κομματαρχίσκων καὶ πολιτικῶν μας.

Ἄν ἦται δικηγόρος μὴ λαμβάνης δικαιώματα δικηγορικὰ ἀπὸ τοὺς πελάτας του, κλέπτε τους ὅμως καὶ τὸ χαρτόσημον.

Ἄν ἦται ἰατρός μὴ λάμβανε πληρωμὴν διὰ τὰς ἰατρικὰς σου ἐπισκέψεις, κάμνετα ὅμως πλακάκια μὲ τὸν φαρμακοποιὸν—τόσον τὴν συνταγὴν.

Χαίρετα τὸν κόσμον ὅλον μὲ τὸ καπέλλο, μὲ τὸ χέρι, μὲ τὸ στήμα, μὲ τὸ γέλιο, μὲ ὅλον σου τὸ σῶμα ἐν ἀνάγκῃ καὶ ὅταν ἦνε Πάσχα κάμνε Χριστὸς ἀνέστη μὲ ὅλους.

Ὅταν εἶσαι ἐν τῇ ἐξουσίᾳ βάρη νὰ σὲ σκιάζονται, ὅταν εὐρίσκεσαι ἐκτὸς τῆς ἐξουσίας κλαῖγε νὰ σὲ λυποῦνται.

Ἵπερασπίζου τοὺς φίλους σου, κατάρχε τοὺς ἐχθρούς σου, διότι οἱ πρῶτοι πρέπει νὰ ἔχουν παντοῦ καὶ πάντοτε

δίκαιον, οἱ δεύτεροι τὸναντίον πρέπει νὰ ἔχουν παντοῦ καὶ πάντοτε ἄδικον καὶ ἄς μὴν ἔχουν.

Μὴν ἀφήσης νὰ παρέλθῃ περίστασις, καθ' ἣν δύνασαι νὰ κακολογήσης, διαβάλης, βλάβης, ἢ καὶ καταστρέψης τὸν ἐχθρόν σου.

Ἄν τις τῶν φίλων σου σοὶ ἀναθέσῃ ὑπηρεσίαν τινὰ, ἥτις εἶνε ἀδύνατος, μὴ γελασθῆς νὰ εἴπῃς ὅχι, ἔτι πλέον δὲ μὴ λείψῃς νι ἐνεργήτης ἢ νὰ προσποιηθῆς τοῦτο, ἀμα δὲ ἀποτύχῃ εἰς ἄλλον πρέπει νὰ πέσῃ τὸ βῆρος τῆς ἀποτυχίας, διότι σὺ παντοῦ τὰ πάντα πρέπει νὰ δύνασαι.

Καὶ ἂν δὲν ἔχῃς ἐργασίαν μὴ λείψῃς νὰ ἐπισκέπτησαι ἄπαξ τῆς ἡμέρας τοῦλάχιστον τὰ διάφορα δημόσια γραφεῖα.

Βάδιζε πάντοτε καθ' ὁδὸν ταχέως καὶ ὅταν συναντᾶσαι μετὰ τινος μὴ λείψῃς νὰ τὸν ἀφίνης ταχέως προσποιούμενος ὅτι ἔχεις τόσας πολλὰς ὑποθέσεις φίλων σου νὰ τελειώσης, ὥστε δὲν σοὺ μένει καιρὸς ν' ἀπολαύσης οὐδὲ τὴν ἐκ τῆς συναστροφῆς τῶν στεναγμένων σου φίλων ἡδονήν.

Φρόντιζε νὰ περιπατῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ τοὺς ἐν τέλει.

Συνδυαζόμενος μετὰ τινος ἐν ταῖς ἐκλογαῖς φρόντισε νὰ φυλάξῃς τοὺς ἀποκλειστικούς σου φίλους διὰ σὲ αὐτόν, διότι συνεδυάσθης μόνον ὅπως πάρῃς τὰς ψήφους του.

Τέλος μὴ λησμονῆς ὅτι ἐν τῇ πολιτικῇ τὸ ψεῦδος εἶνε ἀλήθεια, ἢ δὲ ἀλήθεια τὸ ψεῦδος, ὅπως τὸ ἀτομικὸν συμφέρον εἶνε τὸ συμφέρον σου, ἐνῶ τὸ γενικὸν συμφέρον εἶνε ζημία σου, ἐνίοτε δὲ καὶ . . . καταστροφή σου.

Συνοψίζων, ἀγαπητόν μοι, σοὶ λέγω ὅτι ἡ πολιτικὴ ἄπασα τοῦ Μεσσηνίου συνίσταται εἰς τὸ ἀνῆκειν καὶ ἐξυπηρετεῖν τυφλῶς ἐν κόμμα, ἥτοι τὸ ἴδιον συμφέρον, ὃ δὲ τρόπος τοῦ σχηματίζειν ἐν κόμμα συνίσταται εἰς τὸ προσπαθεῖν συνενῶσαι περὶ σὲ αὐτὸν ὁμάδα ἀτόμων, ἅτινα νὰ σὲ βοηθῶσιν ὅπως ἐπιτύχῃς τῶν σκοπῶν σου, λαμβάνοντες παρὰ σοῦ ὡς ἀμοιβὴν τὴν βοήθειάν σου ὅπως κάμουν τῆς δουλειᾶς

περιέργους, οἵτινες θέλουν νὰ ἐξετάζουσι τὸ διατί καὶ τὸ διότι, ἐκεῖνο καὶ τὸ ἄλλο.

— Καταλαμβάνω, κύριε.

— Κατοικῶ ἔς τὸ Παρίσι· εἶμαι συγγραφεὺς, ἢ, ἂν θέλετε, ἄνθρωπος ὅστις γράφει.

— Γράφετε ἄρ' γε μυθιστορήματα;

— Ὅχι, δὲν εἶμαι μυθιστοριογράφος· ἀλλὰ τὰ γραφόμενά μου εἶνε σὰ μυθιστορήματα. Ἀνέλαβα νὰ ἐξετάζω καὶ νὰ συλλέγω παντοῦ τῆς Γαλλίας πληροφορίας περὶ τῶν ἐγκλημάτων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτιον μυστηριωδῶν, τῶν ὁποίων οἱ αὐτουργοὶ μένουσιν ἄγνωστοι.

— Ἀλήθεια!

— Ἐμαθα ὅτι κακούρηγμα, ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐξετάζω, διεπράχθη ἐδῶ ἔς τὸ Βλαινκούρ πρὸ δέκα ἐπτὰ ἢ δέκα ὀκτῶ ἐτῶν.

— Ἐνωσεῖτε ἓνα ἄγνωστον ποῦ βρέθηκε μέσα ἔς τὸ ποτάμι καὶ τὴν νέα γυναικὰ του ποῦ πέθανε τὴν ἴδιαν μέραν ὕστερα, ἀφοῦ γέννησε ἓνα ὠραῖο κορίτσι;

— Μάλιστα.

— Τέτοιο πρᾶγμα δὲν πιστεύω νὰ ἐγίνε ἄλλοῦ. Ἀκόμη τὸ θυμοῦμαι καὶ φρίττω.

— Ἵπάρχει ἔς τὸ Βλαινκούρ ἓνας γέρος, ἓνας ἐπαίτης;

— Θέλετε νὰ πῆτε τὸν γέρο Λουὶ Μονὸ, τὸν γέρο Κάτσικα;

— Μάλιστα· ζῆ πάντοτε;

— Καὶ βέβαια ζῆ. Οὔτε ἔχει σκοπὸν νὰ πεθάνῃ!

— Ὁ γέρο-Κάτσικας, καθὼς τὸν ὀνομάζετε, πηγαίνει μακρὰ μὲ τὴν ῥάβδον του καὶ τὸ δισάκι του· θὰ δυνηθῇ μοι εἶπον νὰ μᾶς διηγηθῇ πρᾶγματα πολὺ ἐνδιαφέροντα περὶ τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Βλαινκούρ.

— Ὁ γέρο-Κάτσικας δὲν θὰ σὰς διηγηθῇ περισσότερα ἀπ' ὅσα ἐγὼ σὰς εἶπα, ὑπέλαβεν ἡ Μαρία Ρόζα ὀλίγον πειραχθεῖσα.

Καὶ καθίσασα ἀπέναντι τοῦ ξένου ἤρξατο ἀφηγουμένη τὰ δραματικὰ συμβάντα.

— Ὡς βλέπετε, κύριε, προσέθεσεν ἡ Μαρία Ρόζα, ἀφοῦ ὠμίλησεν ἐπὶ ὅλην ἡμίσειαν ὥραν, δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ πᾶτε νὰ ζητήσετε πληροφορίας ἀπὸ τὸν γέρο-Κάτσικα.

— Ἀληθῶς, κυρία Κλαυδίου Ροαγέ· ἐν τούτοις θὰ ἐπισκεφθῶ καὶ τὸν γέρο-ἐπαίτην βεβαίως θὰ ἦνε πολὺ γιὰ μένα νὰ μπορέσω νὰ ἐγγαράξω καλὰ εἰς τὴν μνήμην, νὰ ἀκούσω ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν τρομερὰν καὶ συγκινητικὴν αὐτὴν διήγησιν, τὴν ὁποῖαν εὐχεστέθητε νὰ μοῦ κάμετε.

(Ἀκολουθεῖ)